

A FORDÍTÓ.

Károli Gáspár születésének négyszázéves fordulójára.

Alkotni könnyebb: a szellem szabad,
 A képzelet csaponghat szeretszél,
 Belekaphat a felhők üstökébe,
 Felszánthatja a tenger fenekét,
 Virágmaggal eget-földet bevethet,
 Törvényyé teheti a játszi kedvet,
 Zászlóvá a szeszélyt, mely lengve lázad,
 S vakmerőn méri Istenhez magát...
 Az alkotás, jaj, kísértelbe is visz.
 A fordítás, a fordítás-alázat.
 Fordítani annyit tesz, mint meghajolni,
 Fordítani annyit tesz, mint kötve lenni,
 Valaki mást, nagyobbát átkarolva,
 Félig őt vinni, félig vele menni.

Az, kinek szellemét ma körülálljuk,
 A Legnagyobbak fordítója volt,
 A Kijelentés ős-betűire
 Alázatos nagy gonddal ráhajolt.
 Látom: előtte türelem-szövétnek,
 Körül a munka nehéz árnyai:
 Az Igének keres magyar igéket.
 Látom, hogy küzd: az érdes sziltya nyelv
 Megcsendíti-e Isten szép szavát?
 És látom: győz, érdes beszédinek
 Szálló századok adnak patinát.
 Ó be nagyon kötve van Jézusához,
 Félig ő viszi, félig Jézus őt,
 Míg nem Vízolyban végül megpihennek,
 Együtt érve el egy honi telőt.
 Amíg mennek, a kemény fordítónak
 Tán verejtéke, tán vére is hull,
 De türelmén és alázatán által
 Az örök Isten beszél — magyarul.

Kolozsvár, 1929 március.

Reményik Sándor.